

Katarina Mazetti

ROISTOJA JA ROSKAAJIA

Suomentanut
Ulla Lempinen

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

SARJASSA ILMESTYNYT AIEMMIN:

Varjoja ja vakoojia (2017)

Voroja ja vompatteja (2017)

Viikinkejä ja vampyyreja (2018)

Haamuja ja hirviöitä (2018)

Ruotsinkielinen alkuteos

Kusinerna Karlsson. Skräckbåten och svarta damen

Copyright © Katarina Mazetti 2014

First published in Sweden by Alfabeta Bokförlag AB, Stockholm

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2019

Kartat ja piirrookset: Ville Karppanen

ISBN 978-951-1-33549-8

OTAVA
KIRJAPAINO
2019

Karlssonin seikkailuserkkujen suku:

Neljä tytärtä

Tutkija Ulla, puoliso Allan,
tyttäret **Julia** ja **Daniella**, jota kutsutaan Pörriksi

Näyttelijä Molly, poika **Jori**

Kokki Ellen, avopuoliso Claude Bouclé,
poika **Alex**

Kuvataiteilija Frida

1

Salaperäisiä hahmoja

Itäsataman pienessä rannikkokaupungissa oli lämmin kesäilta. Näin kesäkuun puolivälissä päivät olivat pitkiä ja valoisia ja aurinko laski vasta iltakymmenen jälkeen. Hämärä oli juuri levittämässä varjojaan sataman vieressä sijaitsevan uimarannan hietikolle.

Pimeys oli jo melkein laskeutunut, kun näkyviin ilmaantui hahmoja, jotka hajaantuivat ja lähtivät kiertelemään hitaasti pitkin rantaa. Näytti siltä kuin hahmot olisivat kantaneet säkkejä. Oikein tarkasti katsoen olisi saattanut nähdä porukassa sekä aikuisia että lapsia. Mutta kukaan ei nähnyt heitä, sillä Itäsatamassa oli tuiki tavallinen arki-ilta ja kaikki istuivat kotona katso-massa televisiota, elleivät sitten olleet jo menneet nukkumaan.

Salaperäisiä hahmoja katseli vain kummallisen näköinen, takkaturkkinen koira. Se oli labradorinnoutajan ja kiinalaisen harjakoiran risteymä. Sillä oli valkotup-suiset lepakkokorvat, kömpelö ruumis ja suuret tassut.

Koira kierteli tummien hahmojen keskellä ja sai taputuksen sieltä, rapsutuksen täältä.

Lopulta hiippailijat saivat työnsä tehtyä, mitä ikinä se sitten olikaan, ja poistuivat rannalta peräkanaa huiskuhäntäinen koira kannoillaan. Sitten he kerääntyivät yhteen, supattelivat hetken ja lähtivät ääneti kohti kaupungin toria. Siellä ei ollut ketään, ja nakkioskikin oli jo suljettu. Torin keskellä kohosi kukkaistutusten reunustama komea suihkulähde, josta ryöppyävä vesi kimalteli katulampun keltaisessa hohteessa. Kuului vienoa solinaa.

Suihkulähteen ympärillä tungeksi tummia hahmoja, jotka peittivät kimmeltävät vesisuihkut näkyvistä.

*

Torin reunalla oli komea talo, jossa asui Tuure Nurkkala-niminen poliitikko. Hän oli Itäsataman silmäätekeviä. Parhailaan hän istui pimeässä olohuoneessa katselemassa televisiosta Englannin valioliigan jalkapallo-ottelua. Tuure Nurkkalan vaimo Lilian kasteli ikkunalaudan huonekasveja. Äkkiä Lilian huomasi kaihdinten raosta, että torilla tapahtui jotain.

"Tuure!" Lilian sanoi. "Tuolla on ihmisiä, jotka... niin, jaa... mitähän he mahtavat tehdä?"

"Hys!" Lilianin mies kivahti. "Nyt minulta meni Tottenham-Arsenalin matsin lopputulos ihan ohi!"

Jälkeenpäin Tuurea kadutti, ettei hän tuona iltana kuunnellut vaimoaan.

*

Varhain seuraavana aamuna paikallisen sanomalehden Itäsataman Uutisten ainoa toimittaja Kimi Kynä tallusteli torin poikki. Hän kierteli kaupungilla joka aamu, jotta saisi ensimmäisenä vihiä edellisyön mahdollisista uutisista.

Itäsatamassa ei tosin tapahtunut paljon mitään. Edellinen jymyjuttu oli viime halloweenin naamiovarkaudet. Niin, ja maaliskuussa oli rikottu upouusi katulamppu – joku oli yrittänyt heittää mouruavaa kissaa kivellä. Ja sitten oli se anastettu polkupyörä, joka oli myöhemmin löytynyt Suurvallista. Kimi Kynä huokaisi. Ei ollut helppoa olla uutistoimittaja Itäsataman kaltaisessa pikkukaupungissa.

Kimi Kynä pyyhkäisi otsaansa. Hän oli lököttävissä farkuissa kulkeva punatukkainen pullukka, jolla oli muistivihko ja kynä aina valmiina kädessään. Häntä hikoilutti jo, joten hän päätti istahtaa hetkeksi kukkaistutusten somistaman suihkulähteen ääreen. Sen vesi ryöpysi vilvoittavasti yötä päivää.

Mitä ihmettä! Kimi Kynä seisahtui tuijottamaan. Mitä suihkulähteelle oli tapahtunut?

Suuri suihkulähde esitti kalliolla lekottelevaa merenneitoa. Neitoa ympäröivät pronssikalat ruiskuttivat hänen ylleen vettä joka suunnasta.

Mutta suihkulähde ei ollut entisellään. Kalojen kita oli tungettu täyteen roskia: jätskipapereita, aikakauslehtiä, tupakka-askeja ja karkkipusseja. Roskat saivat veden roiskumaan minne sattuu, ja jos erehtyi menemään liian lähelle suihkulähdettä, kastui likomäräksi. Merenneidon kaulassa riippui tyhjiä, kuhmuisista limsatölkeistä tehty kaulanauha, ja neidon päässä oli risa ran-
tapallo.

"Saastuttamista! Roskaterrorismia!" Kimi Kynä huu-
dahti ja katseli ympärilleen. Hän oli erittäin kiinnostu-
nut terrorismista ja epäili siksi ketä tahansa terroristiksi.
"KUKA tämän on tehnyt?"

Vastausta ei kuulunut. Samassa sataman suunnalta
tassutteli paikalle omituisen näköinen mustavalkoi-
nen koira, jolla oli suuret lerppukorvat. Se pysähtyi Kimi
Kynän viereen, köyristi selkäänsä ja jätti jälkeensä suu-
ren kakkaläjän.

"Johan nyt!" Kimi Kynä kiljui. "Jopa elukat sotkevat
kaunistamme! Häivy siitä, rakki!"

Viereisessä puistikossa, riippakoivun varjossa, seisoi
mustaan jakkupukuun pukeutunut nainen, joka tarkas-
teli Kimi Kynää oksien lomasta. Hänellä oli kalmankal-
peat kasvot ja kylmät, siniset silmät. Nainen nauroi hil-

jaa itsekseen, jolloin terävät hampaat paljastuivat. Sitten hän kääntyi ja pujahti torilta poispäin vievälle kujalle.

2

Jälleennäkeminen

Karlssonin perhe, eli äiti Ulla, isä Allan sekä tyttäret Julia ja Pörri, istuivat keittiönpöydän ääressä päivällisellä. Heidän monivärinen kissansa Katinryökäle istui pöydän alla napsimassa suuhunsa kaikkea, mitä sinne sattui putoamaan.

"Olisiko meillä mahdollisuutta satsata kunnan katu-
maasturiin, kun seuraavan kerran ostamme uuden
auton?" isä mietti. "Suureen nelivetoon, jolla pääsisi
minne tahansa. Mehän käymme paljon tutkimusmat-
koilla ja joudumme kuljettamaan monenlaisia varusteita."

Pörri tuhahti.

"Mitä muka?" hän ihmetteli. "Te ette tarvitse labo-
ratorioita tai suuria kojeita. Ette ole sellaisia tutkijoita,
vaan te vain kyselette ihmisiltä murteista, sapuskasta,
jumalista ja sen semmoisesta."

Katinryökäle ymmärsi aina emäntäänsä ja kurkisti
nytkin ruudullisen vahakankaan alta. Se tuijotti tyttöjen
isää ja sihahti: "Fnniiijuuu!"